

Sebedestrukce spolku Odchod neznamená konec myšlenky

16.3.2025 - Luboš Zálom | Svobodní

Budeme bojovat za svobodné referendum o vystoupení naší země z EU. Budeme bojovat za nezávislou a silnou Českou republiku, která bude vedena tak, aby se stala opět špičkou Evropy. To jsou autentická slova z listiny, kterou obdržel každý oficiální podporovatel spolku Odchod.

Lze ještě brát vystoupení České republiky z Evropské unie jako reálné téma, když čelní představitel tohoto pravicového euroskeptického spolku před nedávnem veřejně oznámil, že celé jeho snažení byl vlastně jen čistě marketingový tah a ve skutečnosti žádné vystoupení z EU prosazovat nechce?

Pokud dokonce i tak zapálený zastánce czexitu přizná, že celé to byl jen humbuk, mohlo by se zdát, že tím vlastně celá debata končí. Žádná aktivní a relevantní síla, která by téma revize našeho členství v EU držela dále při životě, zde již na první pohled není. (Komunisty, i ty zamaskované pod spolek Stačilo, nelze pokládat za zastánce czexitu, ideologicky to neseď, Evropská unie ve skutečnosti v zásadních obrysech odpovídá tomu, co si komunisté přejí. Hvězdičky v jejím znaku jsou pro komunisty pouze příliš málo rudé. Zatím. Ostatně kolik komunistů všech možných odstínů aktivně pro projekt EU pracuje?)

Czexit našťastí nestojí a nepadá s existencí jednoho občanského sdružení ani s kariérou jeho mladého a marketingově šikovného zakladatele, který, nev्यjde-li mu kariéra politická, může se velmi dobře užít jako prodejce předražených dek a aušusového nádobí penzistům.

Revize našeho členství zůstává zcela seriózním a platným politickým tématem po celou dobu, co je Česká republika zapojena do politických struktur EU. V každém ohledu a v každý okamžik totiž musíme výhody, náklady a vlastně i celý smysl našeho členství poměřovat nejen zájmy naší republiky (dokážeme-li je objektivně definovat), ale také principy, na nichž by měla být politika založena. Tedy srovnávat, do jaké míry je členství v EU v souladu s principy práv jednotlivce nebo zda se jim stává stále větší hrozbou. Práva jednotlivce jsou jediným bezrozporným předpokladem pro legitimitu politiky.

A je tady ještě jeden důležitý pohled: je-li smysl našeho členství politickým tématem, jaké jsou vůbec předpoklady politiky? Jestliže politice předchází existence něčeho, co lze nazvat politickým národem, jenž je vymezen v kontextu teritoria i určitých sdílených hodnot, potom, jde-li o smysl její existence, EU naopak vede ideový boj proti národním entitám a suverenitu jednotlivých států. Tu chce potlačovat a nakonec zcela zničit. Členství v EU jde nakonec z tohoto pohledu proti smyslu politiky.

Ostatně vidíme, že vnitřní politika jednotlivých zemí se ve jménu bruselské centralizace stává spíše jen formalitou a volení zástupci jsou jen vykonavači vůle europeistické politické aristokracie a poslušnými podepisovači směrnic a nařízení. Evropská unie nahrazuje čím dál patrněji vnitřní politiku jednotlivých členských zemí jakousi nepolitikou. Být pro czexit znamená být pro suverénní politiku, zatímco usilovat o politický mandát a přitom vědomě přijímat vůči EU pozici ochotného a poslušného vazala je vlastně protimluv.

Založit hnutí Odchod a pak celou jeho náplň vyložit jako pouhý trik z oblasti marketingu je nejen podvodem na ty, kteří do tohoto hnutí vložili své naděje a také peníze, mnohdy nemalé. A mohl by to

být také hazard se samotnou myšlenkou české politické svébytnosti – pokud by ovšem zakládající člen Odchodu byl tak silnou osobností, aby skutečně mohl myšlenku czexitu takto vážně poškodit. Naštěstí není. Prokázal neuvěřitelnou a vlastně legrační slabost svého charakteru. Svým postojem rezignoval na politiku. Czexit jako politické téma žije dál. Zemřelo pouze hnutí Odchod a zemřela, obrazně řečeno, politická figura jeho zakladatele. Narodil se však politický hochštapler. Jako bychom jich na naší politické scéně měli málo...

Nicméně v jednom má kousek pravdy. Je velký rozdíl chápat czexit jako dlouhodobé politické téma, které je založené na pevně vymezených ideologických premisách, nebo jej uplatňovat jako bezprostřední téma pro příští volby. První rozměr znamená získávat pro czexit další a další příznivce, na základě pečlivé argumentace dotýkající se ekonomie, geopolitiky, bezpečnosti ale také filozofie a etiky, a využívat pro tuto myšlenku všechno to zlo, co z EU přichází a čím nám hrozí. A přinášet pozitivní alternativu – nejenom křičet do ochraptění heslo czexit, ale také umět vysvětlit, co se bude dít po něm. V určitý okamžik se pak takto poctivě uplatňovaná myšlenka stane politickým programem, jenž má šanci uspět před voliči.

Je však jasné, že v tuto chvíli nelze vůbec uvažovat o tom, že by czexit mohl být tématem příštích voleb. Podpora pro naše vystoupení z EU je zatím příliš slabá a jestliže by se někdo po vyhraných volbách pokusil vyvolat referendum, lze předpokládat, že se většina voličů pod tlakem propagandy a europeistických dezinformací vysloví pro setrvání. Téma czexitu by se tak na dalších mnoho let stalo v podstatě mrtvým. Europeisté by jásali, že referendum potvrdilo, že Česká republika do EU patří na věčné časy a nikdy jinak.

Politická strana, které jde o českou politiku a chápe její smysl, však musí mít revizi našeho členství v EU ve svém dlouhodobém programu a musí být schopna vysvětlit rozdíl mezi dlouhodobým a bezprostředním. Když Svobodní před čtyřmi lety kandidovali společně s Trikolorou a Soukromníky, myšlenku czexitu ze svého dlouhodobého politického programu nevyškrtli. Ve společném volebním programu tří politických stran si však nakonec naši voliči mohli přečíst něco trochu jiného: nadřazení našeho práva právu Evropské unie. Bylo to maximum toho, co dávalo za dané situace smysl prosazovat jako bezprostřední volební téma. Znamenalo by to, pokud by se něco takového podařilo uskutečnit, zásadní pojistku proti dalšímu omezování naší suverenity. Koupilo by to naší republice čas. Nicméně formulace tohoto dílčího politického cíle v žádném ohledu neznamena, že by se Svobodní vzdali czexitu jako cíle dlouhodobého. Strana Soukromníků, která je proti vystoupení a má pro to celou řadu relativně dobrých důvodů, mohla zároveň být v takové volební spolupráci zapojena, aniž by kompromitovala svůj dlouhodobý politický pohled na naše členství v EU.

Zakladatel hnutí Odchod se však zachoval jinak – on téma czexitu vzal, zmuchlal a zahodil. Jednou provždy. Již nikdy nemůže ani předstírat, že je pro suverenitu naší republiky. Otázkou také je, jak mu lze věřit jeho další politické názory a postoje. Ale to už je zase jiný příběh. Czexit jako politické a ideologické téma stále žije.

Převzato z blogu Luboše Záloma

<https://svobodni.cz/nezarazene/sebedestrukce-spolku-odchod-neznamena-konec-myslenky>